

EL PUNT AVUI+

Edita: Hermes Comunicacions SA i Corporació Catalana de Comunicació SLU
http://www.elpuntavui.cat

Centrala Girona: 972 18 64 00

Centrala Barcelona: 93 227 66 00

Atenció al client: 972 18 64 80

Redacció Girona: Santa Eugènia, 42. 17005

Redacció Barcelona: Tàpies, 2. 08001

Director: Xevi Xirgo i Teixidor.

Vicedirector: Carles Ribera.

Directors adjunts: Xevi Sala (Girona), Pepa Masó (Informació General), Joan Ventura (Informació Cultural), Lluís Martínez (Tancament), Jordi Grau (Formats Especials), Ramon Roca (L'Econòmic), Miquel Riera (Presència) i Joan Rueda (Informació Local).

Caps de secció: Toni Brosa (Opinió), Joan Armengol (Economia), Pilar Esteban (Europa-Món), Anna Serrano (Política), Carles Sabaté (Societat), Jaume Vidal (Cultura), David Castillo (Suplement Cultura), Andreu Puig (Fotografia), Quim Puigvert (Llengua), Jordi Molins (Disseny), Montse Martínez (Apunts), Carme Torns (Documentació), Antoni Dalmau (Tancament), Susanna Oliveira (Barçakids), Jaume Batchellí (Producció), Montse Oliva (delegada a Madrid), Pere Gorgoll (Necrològiques), Gemma Busquets (Comunicació), Narcís Genís, Tura Soler, Xavier Castelló i Anna Puig (Comarques Gironines).

Conseller delegat: Joan Vall i Clara.

Gerència Comercial: Anna Maria Ribas.

Direcció Comercial: Eva Negre (El Punt Avui), Eduard Villacé (Agències), Maria Àngels Taulats (Setmanaris), Josep Sánchez (El 9) i Carles Gri (Serveis al Lector).

Webs i Sistemes: Josep Madrenas (director), Marc Massot (Programari), Joan Sarola (Sistemes) i Ramon Buch (Disseny).

Recursos Humans: Miquel Fuentes. Administració: Carme Bosch.

Producció i Logística: Lluís Cama. Distribució: Concepció Casals.

ESPRIU, DES DE
L'EXIGÈNCIA, VA FER
DE DEMIÛRG DEL POBLE

Josep Maria
Solé i Sabaté

Catedràtic d'història
contemporània a la UAB

LA COLUMNA

Vallverdú i Espriu

Lluny, molt lluny veiem ara l'afirmació de Joaquim Rubió i Ors, d'abril del 1841, quan presentava el seu llibre *Lo Gaiter del Llobregat*: "Catalunya pot aspirar encara a la independència, no la política, puix pesa molt poc en comparació de les altres nacions, les quals poden posar en el plat de la balança a més del volum de sa història, exèrcits de molts milers d'homes i esquadres de cents de navilis; però sí la literària, fins a la qual no s'estén ni se pot estendre la política de l'equilibri."

HAN ESTAT ELS ESCRITORS, els literats, els artistes, els humanistes, els qui han creat un coixí comú cultural que ha germinat en els sectors populars de Catalunya i sobre el qual s'ha basat el nostre redreçament nacional. Un renéixer com a poble amb identitat pròpia, orgullós de si mateix, sense voler ser província de ningú, a partir d'un redreçament que té dues potes, una cultural, la Renaixença, i una altra econòmica, la industrialització i el progrés econòmic general del país.

ELS CREADORS DEL SEGLE XIX, amb la seva literatura, poesia, teatre, rapsodes, autes, jocs florals i la més àmplia cultura popular i tradicional, van somoure la gent, van provocar un moviment que fou seguit pel gros de la població. Ells van fer vibrar de nou, amb il·lusió i futur, la catalanitat. El sotrac de la Guerra Civil provocada pel franquisme, la desfeta interior entre cata-

lans, la profunda fosa que ens dividia per la tragèdia del conflicte fratricida van començar a ser superats gràcies a la cultura, a la defensa de la llengua, al retrobament amb la parla. Aquí és on trobem Espriu i Vallverdú. Celebrant el centenari del primer recuperem el poeta del poble, l'home que va tenir com a objectiu salvar els mots de la barbàrie i de la violència més brutal. Un fet terrible que ha deixat seguidors genocides vers la nostra llengua i cultura en aquesta Espanya d'intolerància i sistemàtica trampa i corrupció. No sembla propi del segle XXI haver de defensar Catalunya de la violència espanyola de la legalitat imposada. Per no esmentar els atacs a l'escola, la llengua, la cultura o la democràcia catalana. Igual a les Illes, el País Valencià o la Franja.

ESPRIU, DES DE L'EXIGÈNCIA, va fer de demiürg del poble. Ens indicava camins i vies a seguir, en terra i mar, en la calma i la tempesta. En la paraula i el diàleg, volia que els pobles de Sefarad poguessin viure amb convivència i respecte. No ha fracassat el seu anhel, sinó que a Espanya, de forma temporal, cal recordar-ho, ara per

Llegir Vallverdú és una delícia. Ànim per a l'esperit

ara, s'imposen les fúries terrenals de l'agressió econòmica, cultural i social.

A JOSEP VALLVERDÚ el podem felicitar pel seus 90 anys. L'Institut d'Estudis Ilerdencs ofereix a tots els països de llengua i cultura catalana un *Passeig d'Aniversari*. La idea és donar a conèixer el Vallverdú més complet. Un escriptor de talla universal. Un escriptor de més de 150 títols (sí, 150, no és cap errada), que ha traduït com pocs, que ha viscut al llarg i ample a tot el nostre territori cultural, que ha estat traduït i premiat com a autor de literatura infantil i juvenil a totes les llengües d'Europa i que com pocs ha estat *maître à penser*, assagista i analític, com ningú abans, sobre Lleida i les Terres de Ponent. És per al ponent lleidatà el que Joan Fuster ha estat per al País Valencià.

EN LA PRESENTACIÓ del *Passeig d'Aniversari* va rebre un aplaudiment inacabable. Darrere hi havia el caliu i l'escalfor de milers de persones que amb ell han anat des del *Rovelló* infantil, a les aventures juvenívoles més variades i les obres d'escriptor sòlid d'allò més. Tot en una llengua que molt sovint es va haver de crear moltes vegades del no-res, fugint del que havien aconseguit les ànsies genocides del 1714 ençà. Els lectors adults tenen en les seves memòries en la literatura del jo un conjunt de creació de nivell extraordinari. Llegir Vallverdú és una delícia. Ànim per a l'esperit.

Emergències normals

Ramon Solsona

Escriptor

Diuenge París es va llevar amb els carrers ben blancs, la neu havia pres al mig dels carrers i la circulació va quedar tan afectada que, entre d'altres restriccions, es va suprimir el servei d'autobusos. El metro, això, sí, va funcionar amb prou normalitat. En dono fe i també que, després de passejar-me tot el dia per la ciutat, gairebé no vaig veure màquines lleveus ni brigades que obrissin corriols de sal per als vianants. Però no vaig observar queixes enlloc, ni al carrer ni als telenotícies. Més que resignació, la gent té costums cívics.

Com que estava pendent del temps, durant uns dies em vaig empassar bastants telenotícies i en cap

Aquí les emergències són garantia de pim-pam-pum

moment vaig sentir ni una sola crítica al col·lapse de les carreteres ni a la quasi paràlisi de París. Ni ciutadans indignats ni usuaris d'aeroports furiosos ni polítics de l'oposició posant el crit al cel. L'anomenat *grand froid* era un problema múltiple que demanava actuacions tècniques múltiples, però també un temps i una paciència que els francesos semblaven concedir amb un marge raonable de confiança. En general, és clar. No crec que els milers de conductors que es van passar la nit atrapats en una autopista estiguessin gaire contents, però insisteixo que no vaig detectar als mitjans ni crispació ni politització.

Aquí, les nevades, les ventades i els aiguats desperten els baixos instints de qualsevol grup polític que no tingui responsabilitats de govern. Sigui del color que sigui i en l'àmbit territorial que sigui. Ja es pot posar en marxa el pla Neucat, l'Inuncat o el Maredeudemontserat.cat, que les emergències són garantia de pim-pam-pum. Més d'un polític devia resar aquestes dies perquè el *grand froid* arribés a Barcelona i a les autopistes catalanes, i devia assajar un discurs flamíger per exigir responsabilitats polítiques davant de les càmeres. Les nostres emergències són així, a d'altres llocs només són emergències.

LA
PUNXA
D'EN
JAP

Joan
Antoni
Poch

